

środa, 21.08.2024

Wspomnienie św. Piusa X, papieża

Józef Melchior Sarto - bo tak brzmi jego imię i nazwisko - urodził się 2 czerwca 1835 r. we Włoszech. Pochodził z wielodzietnej rodziny. Ojciec jego był listonoszem, a matka krawcową. W domu rodzinnym panował duch modlitwy i wzajemnej miłości. Pomimo ciężkiej sytuacji materialnej rodzina nigdy nie traciła nadziei. Właśnie w takich sytuacjach rodzice wskazywali swoim dzieciom, że największą wartością w życiu jest Bóg, że to właśnie od przyjaźni z Nim zależy szczęście każdego człowieka. Młody Józef był człowiekiem bardzo zdolnym i sumiennym, dlatego też patriarcha Wenecji ufundował mu stypendium w seminarium w Padwie. Zwieńczeniem studiów i formacji seminaryjnej było przyjęcie przez Józefa święceń kapłańskich 18 września 1858 r. Jako kapłan odznaczał się miłością do wszystkich, których spotykał na swojej drodze. Szczególnie bliscy jego sercu byli ludzie samotni i ubodzy. Im poświęcał dużo swojego czasu, ale też odznaczał się dużymi zdolnościami kaznodziejskimi, które wykorzystywał podczas katechizacji dzieci. Praca duszpasterska dawała mu wiele radości i satysfakcji, jednak Opatrzność Boża wyznaczyła przed nim kolejne zadania. W 1884 r. został mianowany biskupem Mantui, a następnie patriarchą Wenecji i kardynałem. Swoje obowiązki jako pasterz diecezji wykonywał z ogromnym zapałem i miłością. Troszczył się o wiernych powierzonych jego opiece. Jego serce było zawsze blisko przyszłych kapłanów, bo od nich - jak sam mówił - zależy zbliżanie się człowieka do Boga. Jego całe życie było przeniknięte Bogiem i odpowiedzialnością za swoją owczarnię. „Ty jesteś Piotr, czyli skała, i na tej skale zbuduję mój Kościół...” - te słowa kardynał Sarto usłyszał od Chrystusa 3 sierpnia 1903 r., kiedy to głosami kardynałów został wybrany papieżem. W duchu odpowiedzialności i miłości przyjął obowiązki pasterza całego Kościoła. Myślą przewodnią jego pontyfikatu były słowa „Odnówić wszystko w Chrystusie”. W pierwszym roku swego pasterzowania wydał encyklikę Pascendi Domini Gregis i zajął się reformą prawa kanonicznego, którą dokończył papież Benedykt XV. W 1905 r. ukazał się Katechizm Piusa X, mówiący o nauczaniu dzieci prawd wiary. Konsekwencją tego katechizmu było wprowadzenie przez Piusa X komunii św. dla dzieci w wieku wczesnoszkolnym - było to novum dla całego Kościoła powszechnego. Papież Pius X zmarł 20 sierpnia 1914 r. w Rzymie. Umierając, powiedział do zgromadzonych przy nim kardynałów: „Poddaję się całkowicie”. W roku 1954 papież Pius XII wyniósł go do chwały ołtarzy, ustalając jego wspomnienie na 21 sierpnia. „Papież dzieci” - tak jest nazywany papież Pius X - pragnął, aby one jak najszybciej spotkały się z Jezusem Chrystusem w Eucharystii. Dobrze wiedział - co przypominał Papież Benedykt XVI - że szczęście każdego człowieka nie zależy od wieku, pochodzenia i innych uwarunkowań, lecz od przyjaźni z Jezusem Chrystusem - Najwierniejszym Przyjacielem. Źródło: <https://www.niedziela.pl/artukul/47271/nd/Sw-Pius-X---papiez-przyjazni> https://pl.wikipedia.org/wiki/Pius_X